

Zeebanket

Komisch toneelstuk voor senioren

door

RIENEKE KROESE-HEIJM

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ZEEBANKET** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RIENEKE KROESE-HEIJM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Klara

Jan

Bert

Sjaan

Henk

Jeanette

De leeftijden variëren vanaf een jaar of zestig.

Als het publiek binnenkomt hoort men zee geluiden. Een bejaard stel zit naast elkaar op zonnestoelen of op vrolijke klapstoeltjes. Klara heeft een zonnehoed op, draagt een badpak waar omheen een grote sjaal is gedrapeerd en leest in een roddelblaadje. Naast haar staat een tas met proviand. Haar man Jan heeft een gekleurde skibril op. Hij draagt een te grote korte broek, zijn bovenlijf is bloot. Hij leest een krant. Terwijl het publiek binnenkomt kijkt hij zo nu en dan boven de krant uit om te kijken naar wat jong suggestief vrouwelijk schoon. Door stil spel zie je aan zijn houding dat hij zo'n vrouw met zijn ogen volgt. Hij vindt het prachtig en sjanst zelfs even door heel voorzichtig te gaan zwaaien. Zodra het publiek zit gaat hij nog even door met zijn spel, daarna verschuilt hij zich weer achter zijn krant. Dan graait zijn vrouw zonder dat hij het ziet heel subtiel in de tas naar een doos zeebanket. Ze werpt even een blik naar hem of hij niet kijkt en neemt er een chocolaatje uit. Je merkt aan haar reactie dat de chocolade heel zacht is. Ze geniet zichtbaar, daarna laat ze zich nog een keer verleiden tot een chocolaatje. Ze houdt hem goed in de gaten en pakt ook nog een stuk cake uit de tas die ze met smaak naar binnenwerkt.

(Jan zakt met zijn hoofd achter zijn krant wat naar beneden)

Klara: Slaap je?

Jan: Ik.

Klara: Wie anders.

Jan: Ja.

Klara: O. *(pakt de hele doos uit haar tas en zet deze op haar schoot)*

Jan: Grapje! *(kijkt weer boven de krant uit)*

Klara: *(zet de doos weer snel terug)* Door die malle skibril kan ik ook niet zien of jij je ogen open hebt of niet. Je moet eens een ander kopen. Ik vind het geen gezicht zo hier op het strand.

Jan: Waarom? Het is een goede bril.

Klara: Ach man, sneeuwblind word je hier toch niet.

Jan: Jan!

Klara: Jan dan...man. Dan horen we een zwoele stem van boven, dat is de stem van de overleden moeder van Klara. Jan en Klara horen haar niet.

Stem: Joehoe, hier ben ik weer, ze hebben weer eens de hemelpoort open laten staan.

Klara: Doe nu maar gewoon je pet op Jan.

Jan: Om jou te plezieren. *(zet zijn pet op die hij al op schoot had liggen)*
Zo beter?

Klara: Maar dan moet je wel dat malle ding afzet.....ach, laat ook maar.
(leest verder. Jan tilt even zijn bril op om iets beter voor zich uit te

kunnen kijken)

Stem: Mannen zijn ook altijd hetzelfde.

Klara: Zeg ik lees hier net over koningin Beatrix dat toen ze nog een klein meisje was haar enkelbandje heeft gescheurd.

Jan: *(luistert met een half oor)* Bestond die mode toen al.

Klara: Mode? Nee niet zo'n bandje, ik bedoel zo'n pijnlijke enkelblessure.

Jan: O, ah. *(laat zijn bril weer zakken)* Nou dat is weer eens wat anders dan altijd maar te moet lachen voor een camera.

Klara: Dat valt natuurlijk ook niet mee.

Jan: Ze zal daar door de jaren heen wel een chronisch ontstoken glimlach aan over hebben gehouden, lijkt je niet?

Klara: Ik lees hier alleen dat toen ze die scheur in haar enkelbandje kreeg, haar het lachen wel een paar dagen was vergaan.

Jan: Bé heeft in ieder geval toen wel leren jodelen.

Klara: Jodelen?

Jan: Ja, aaah, oh, au... *(springt op alsof hij door zijn enkel gaat)* jodelahitiiii!

Stem: Denk nu maar om je hart Jan, anders mag je eerdaags hierboven gaan jodelen.

Klara: Hè, hè wat ben je weer grappig. Doe toch eens serieus.

Jan: Is zo'n blaadje dan serieus. Tja, je weet dat ik niet van dat soort blaadjes hou. Dat zijn breiwerkjes vol spinraggen.

Stem: Spinraggen?

Klara: Hier staat gewoon dat ze op een krukje in de keuken stond om stiekem een cakeje uit de koektrommel te pakken. Dat kan toch.

Jan: Dus zij was vroeger al zo ondeugend. *(met het vingertje)* O Bé, o Beatje toch.

Klara: Je verwacht natuurlijk niet van zo iemand dat die een cakeje pikt.

Jan: Ik mag dat wel. Een beetje buiten de boot springen. Zoiets zal jij nu nooit doen.

Stem: O nee? Ik had je toch wel wat slimmer ingeschat.

Klara: Dan ken jij mij nog steeds niet.

Jan: Zó op een krukje staan.

Klara: O, op zo'n krukje staan nee nu niet meer.

Stem: Jij wèl dan.

Jan: Nou ik heb mijn portie wel gehad. Weet je nog zo'n drie jaar geleden?

Klara: *(verbaast)* Ben jij toen ook van zo'n krukje gevallen? Maar daar weet ik helemaal niks van.

Jan: Nee niet van een krukje maar ik ben toen wel aan de verkeerde kant van de ladder gestapt.

Klara: O dat... ach, je had ook eerst moeten kijken voordat je er van

afstapte.

Jan: Ik heb mijn lesje toen wel geleerd.

Klara: Je was er nog bekaaid vanaf gekomen.

Jan: Alleen mijn grote teen was uit de kom.

Stem: Bea was er slechter aan toe.

Jan: Was het nou de rechter of de linker?

Klara: Het was in ieder geval geen gezicht.

Jan: Nee, het was mijn teen. Ha, ha, ha, ha.

Stem: *(aapt hem na)* Ha, ha, ha, ha. Die jongen is toch altijd zo origineel.

Klara: Leuk! Zeg wil je soms een kopje koffie?

Jan: Ja lekker.

Klara: En een stukje cake?

Jan: Straks misschien.

Klara: Ach toe nou, doe niet zo ongezellig. Ik vind het zo vervelend om in mijn eentje te eten.

Jan: Nou vooruit dan maar. *(Klara pakt een thermoskan uit de tas en schenkt de koffie in flinke koppen met schotels, die wat weg hebben van soepkommen. Jan neemt de koffie aan)* Waarom neem je toch altijd deze reuze koppen mee, je weet dat ik daar zo'n hekel aan heb. Je kan toch beter plastic bekertjes aanschaffen.

Stem: Daar komt niks van in.

Klara: Van die weggooi dingen zeker.

Jan: Ja die, lekker makkelijk.

Klara: Nee hoor die gebruik ik niet.

Jan: Die zijn meteen een stukje lichter.

Klara: En schadelijk voor het milieu. Ach dit heeft wel iets.

Stem: Imposants!

Klara: Dit is nostalgie Jan.

Jan: O ja?

Klara: Deze degelijke setjes heeft mijn moeder nog staan pottenbakken.

Jan: Aha, staan pottenbakken.

Stem: Dat weet je best.

Jan: Nu begrijp ik het, vandaar dat ze zo uit de kluiten zijn gewassen. Ik had het kunnen weten. *(slaat op zijn voorhoofd)* Stom, stom, stom, stom.

Klara: Dat was toch haar grootste hobby.

Jan: Één van haar grootste hobby's.

Klara: Door deze af en toe nog te gebruiken hou ik de herinneringen aan haar levend.

Jan: Daar hebben wij deze koppen echt niet voor nodig Klara.

Stem: O nee? Anders was jij mij allang vergeten.

Klara: Zij hield van groot en veel.

Jan: Dat was zij ook, groot en...te veel. Zij hield zich volgens mij nooit aan de maat.

Stem: Ach, dat viel wel mee.

Jan: Ik kreeg altijd zulke stronken lof op mijn bord gekwakt en bitter dat die waren. Brrr...

Klara: Vroeger was die lof ook véél bitterder dan nu.

Jan: En ze deed er niet eens ham en kaas omheen.

Klara: Dat deed men toen niet Jan, dat was veel te duur dat weet jij ook wel. Waar maak jij je nu eigenlijk nog druk om.

Jan: Omdat ze wist dat ik ze niet lustte, dat wist ze.

Stem: (*schijnheilig*) Hoe kom je daar nu bij.

Klara: Ze vond het alleen maar goed voor je.

Jan: Ze kon het niet laten om extra veel stronken op mijn bord te leggen.

Klara: Ze wilde je gewoon lekker verwennen Jan, meer niet.

Stem: Meer niet.

Klara: Wij hadden thuis nu eenmaal een groentetuintje.

Jan: Volgens mij kweekte zij ze zelfs extra groot om mij te pesten.

Klara: Ach welnee.

Jan: Half Nederland kon ze met die lof van haar vullen. Maar ik kreeg het altijd te verduren.

Klara: De groente van vroeger was ook véél meer groente. Het had meer volume dan nu.

Jan: Weet je wat ik denk, dat jouw moeder zich toen al hormonen liet voorschrijven.

Klara: Waar slaat dat nu op, ze had al genoeg last van haar eigen hormonen.

Stem: Ik had vréselijke opvliegers.

Jan: Ze moest mij altijd hebben.

Klara: Ze hield van aanpakken maar dat kwam echt niet door haar hormonen hoor.

Jan: Ze was ook een keer heel blij met mij.

Stem: :Ach, één goede herinnering aan mij komt je zeker toch nog te boven.

Jan: Ik weet het als de dag van gisteren.

Klara: Ze was heus wel op je gesteld Jan.

Jan: Ze knuffelde me een keer zowat, helemaal dood.

Klara: Zie je nu wel.

Jan: Toen ik haar vertelde dat ik voor een jaar in het buitenland moest werken.

Stem: Ja, toen heb ik je even lekker helemaal fijn gedrukt, een jaar is ook niet niks.

Klara: Dat vond ze heel leuk voor jou.

Jan: Maar vooral voor haarzelf.

Klara: Dat voelde jij zo.

Jan: Ze mocht me gewoon niet.

Klara: We kunnen het haar niet meer vragen. (*ondertussen drinken ze koffie*)

Jan: Maar voor mijn gevoel is ze er nog steeds door deze koppen.

Stem: Dat is ook de bedoeling.

Klara: (*kijkt naar boven*) Zo is ze nog een klein beetje bij ons. Maar zij liet zich echt geen hormonen voorschrijven, als je het over spinraggen hebt....hè Jan?

Jan: Ik spreek de waarheid.

Klara: Wat moest zo'n flinke vrouw als ma er nu mee?

Jan: Ze had volgens mij zelfs een overvloed aan hormonen.

Klara: Ze barste alleen maar van de energie.

Jan: Maar dat was ook niet voor haarzelf, die gaf ze natuurlijk aan de lof.

Stem: Je kletst uit je nekharen.

Jan: Dat waren zulke jongens.

Klara: Ze gaf haar groente alleen pokon Jan, meer niet.

Jan: Pokon?

Klara: Je weet wel dat witte poeder om de planten wat beter te laten groeien.

Jan: Pokon op basis van hormonen zeker. Weet je Klara, die kinderen van tegenwoordig zijn ook al zo groot.

Klara: Dat komt door de goede voeding.

Stem: Goede? Daar ben ik het niet met je eens.

Jan: Die barbecuen zich helemaal suf en het vlees zit daar helemaal vol mee.

Klara: Dat is allang bij de wet verboden..

Jan: Denk jij dat men zich daar aan houdt, nou geloof dat maar niet.

Klara: Jij gelooft in fabeltjes, je moet jouw krant niet al te serieus nemen. Je overdrijft.

Jan: Ik? Jouw moeder die kon pas overdrijven. Brood hakte ze geloof ik met een bijl.

Stem: Toe maar.

Jan: Ik zie het nog voor me, zulke pillen.

Klara: Die messen waren toentertijd nu eenmaal hartstikke bot.

Jan: Daarbij kwakte ze op die hompen brood een halve pot kurkdroge pindakaas, wat niet door mijn strot te krijgen was.

Stem: Je had ook eerst moeten kauwen Jan.

Jan: Als je mazzel had lag er boven op die pindakaas nog wat olie maar zodra ze wist dat ik het op mijn brood wilde hebben, goot ze nog snel even die olie eraf.

Klara: Dat kon ze gebruiken.

Jan: Zij liet toen wel aan mij zien dat ze een stickertje op de pot geplakt had met... (*maakt een gebaar van een rechthoekig stickertje*)... Jan!

Stem: Jij was de enige die het at.

Jan: Maar waarom toch dat stickertje... Jan?

Klara: Misschien was ze bang dat ze mis zou grijpen.

Stem: Juist!

Jan: Dat zegt al genoeg.

Klara: Ze moest er wel een stickertje op plakken, want ze deed alles in stenen potten.

Jan: (*gebaart met de kop omhoog*) O ja, haar grote hobby.

Klara: Daar kon je nu eenmaal niet door heen kijken.

Jan: Ze kon het dekseltje toch optillen.

Klara: Op de ene pot schreef ze bijvoorbeeld bosbessenjam en op de andere abrikozenjam.

Jan: Maar die maakte ze zelf.

Klara: De pindakaas ook.

Jan: Dus kun je nagaan hoe ze mij zag.

Stem: (*cynisch*) Gemalen in zo'n pottenbak pot, hi, hi, hi!

Klara: Mosterd maakte ze ook zelf.

Jan: Ook?

Klara: En dat heeft veel weg van pindakaas. (*glimlacht*) Vandaar dat stickertje Jan, Jan.

Stem: (*liedje*) Dubbele Jan waar zijt ge heen gevaren Jan, Jan waar zijt ge heen gegaan.

Jan: Ze had er toch even aan kunnen ruiken.

Klara: Haar reuk was niet zo best en een worst met pindakaas leek me ook niet zo'n goede combinatie.

Jan: Een worst met pindakaas?

Stem: Er zit weinig kleurverschil tussen mosterd en pindakaas.

Jan: Die pindakaas van haar had ook gesmeerd moeten worden op een dikke laag margarine.

Klara: Dat had je moeder toch kunnen vragen.

Jan: Dat heb ik een keer gevraagd.

Klara: O.

Jan: En toen smeerde ze een laag uitgebakken vetspek op mijn brood. Zout...zout!

Klara: Dat was vast een vergissing Jan.

Stem: Maar wat heb ik toen gelachen zeg, wat een kop trok die zeg.

Jan: Sindsdien dronk ik nog liever uit de dode zee dan dat ik haar nog ooit om een laag boter vroeg.

Klara: Had het dan zelf gedaan.

Jan: Ik mocht toch niet in de keuken komen en geen haar op haar hoofd die er aan dacht dat ze het in de huiskamer zou klaar maken.

Klara: Dat is ook zo.

Jan: Haar keuken was haar domein.

Klara: (*zucht*) Nee, mijn moeder liet het kaas niet van haar brood eten.

Stem: Kreeg je maar kaas, hè Jan.

Klara: Je had die pinda toch weg kunnen denken, dan had je ook kaas.
Ha, ha, ha,

Jan: Leuk ben jij zeg. Leuk!

Stem: (*trots*) Het is ook mijn dochter.

Klara: Weet je trouwens wat ze met die pindaolie deed....nou?

Jan: Wil ik dat wel weten?

Klara: Graag of niet.

Jan: Gebruikte ze het misschien om te laxeren?

Stem: Als dat zo was, dan had ik nu toch even lekker op je hoofd gepoept jongen.

Klara: Dat was voor in het frituurpannetje en in de oliebollen.

Jan: Daar had ze toch levertraan voor kunnen gebruiken.

Klara: Die pindaolie vond ze veel lekkerder. De smaak van oliebollen kreeg daardoor iets speciaals.

Jan: En ik kon die hompen brood met die droge kwak daardoor niet door mijn keel krijgen.

Klara: Ze noemde het ook haar pindabollen.

Jan: Daar heb ik anders nooit wat van geproefd.

Klara: Wij hadden er maar een paar van en dat was voor het gezin.

Stem: Hmmm, ze waren ook zo smeug.

Jan: Kijk dat bedoel ik nu, ik telde gewoon niet mee. Ik kon op dat droge brood kauwen.

Klara: Dan had je er toch wat bij kunnen drinken.

Jan: Vragen durfde ik haar sinds dat uitgebakken spekvet niet meer.

Klara: Dan had je het mij toch kunnen vragen.

Jan: In háár keuken mocht jij toch ook niet komen, weet je nog.

Stem: Dat is waar.

Jan: Ik stikte zowat in dat brood, volgens mij was dat ook de bedoeling.

Klara: Ze wilde graag dat je goed at. Ze was nu eenmaal in voor een stevige hap.

Jan: En ze zat maar tegen me aan te praten.

Stem: Nog Jan, nog! Ik hou nu eenmaal van gezelligheid.

Klara: Ze was een zeer aanwezige vrouw, ze hield nu eenmaal van gezelligheid, dat kun je niet ontkennen.

Jan: Ja, ja net zoals Wim Zonneveld zei, je moet zo'n vriendje gewoon mee laten eten en vooral prijzen, prijzen en nog eens prijzen,

regelrecht het graf in prijzen.

Stem: Die gezelligheid bedoelde ik niet Jan.

Klara: Je zoekt het wel ver hoor.

Jan: Dat komt door die nostalgische koppen van jou.

Klara: Zij nam ze ook altijd mee naar het strand. Ik vind wel dat je er erg zwaar aan tilt.

Jan: Het ligt ook nog steeds zwaar op mijn maag. Steevast zei ze, als ze mij 's avonds een kop koffie gaf in deze grote bak... *(met een vrouwenstem)* een bak verse koffie Jan, die heb ik vanochtend vèrs gezet.

Klara: Dat was toen zo.

Jan: Opgekookte koffie, brrr...

Stem: Het had wel iets.

Jan: Ik heb nog nooit een vers bakje koffie van jouw moeder gehad, nog nooit.

Klara: Jij kwam ook nooit 's morgens bij mij thuis op de koffie en koffie was nu eenmaal niet goedkoop.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto